

MAMUTOVE NOVIČKE

Mesečni informator Mamutovega stega – Kamnik 1

letnik II., številka 4, 20. 1. 2014

glavni urednik: Tomi Tomšič, Napredni eko sokol, uredniški odbor: voditelji Mamutovega stega

spremljajte nas na:

kamnik1.skavt.net in
facebook.com/mamutov.steg.9

pišete nam lahko na:

kamnik1@skavt.net

Uvodnik – Biti najboljši?!

Veliko stvari, ki jih počnemo v svojem življenju, nas spodbuja k tekmovanju z drugimi. Kolikokrat slišimo, da si uspešen samo takrat, kadar premagaš ostale in osvojiš prvo mesto? Velikokrat, kajne? Vendar v življenju ni najpomembnejše biti boljši od ostalih.

Najpomembneje je, da se trudimo biti boljši od samega sebe. Največja zmaga je tista zmaga, ko uspeš premagati samega sebe. Mogoče boste vprašali, kako to sploh zgleda. Samega sebe premagaš, ko narediš nekaj, kar ti je težko narediti. Na primer, ko greš nekaj iskat v trgovino, čeprav bi raje gledal svojo najljubšo serijo. Ali pa se začneš učiti za test že en teden prej, čeprav je do testa še ogromno časa. Ali pa kljub temu, da ti je nerodno, pobereš papirček od bombonov, ki so ga tvoji sošolci vrgli na tla in bi še dolgo ležal na cesti.

Pri skavtih imamo večkrat priložnost, da premagamo samega sebe: volčiči to dokazujejo pri opravljanju plenov, klanovci s služenjem, izvidniki z uboganjem in upoštevanjem svojih vodnikov in voditeljev, bobrčki se trudite spoznati čim več novih skavtskih prijateljev ... Tudi skavtski zakoni nam pomagajo pri osebnem napredovanju, saj se že od malega trudimo izpolnjevati: *Bober je dober in Volčiči misli na drugega kakor na samega sebe.*

Premagovati samega sebe je težko. Vendar, če vztrajaš, boš zagotovo napredoval in postajal vedno boljši. In če začneš pri sebi, ti bo uspelo spreminjati svet na bolje! Ne verjameš? Poskusi!

Miha Klobčar, Modri delfin,
stegovodja

Napovednik dogodkov

datum	kaj	kje	za koga
petek, 31. 1., 17 ⁰⁰ –19 ⁰⁰	skupno srečanje bobrčkov in volčičev	skavtska soba	kolonija in krdelo
petek, 31. 1., 19 ⁰⁰ –20 ⁰⁰	sestane za starše BB, VV in IV	skavtska soba	vsi starši
sobota, 1. 2., 16 ⁰⁰ –19 ⁰⁰	srečanje izvidnikov in vodnic	pred skavtsko sobo	četa
sobota, 8. 2.	velika zbiralna akcija starega papirja	pred skavtsko sobo	za vse člane stega
sobota–ponedeljek, 15.–17. 2., 7 ⁰⁰ –17 ⁰⁰	zimovanje celega stega	Skomarje na Rogli	za vse člane stega
13.–20. 7.	poletni tabor volčičev	huda skrivnost ;)	krdelo
9.–20. 7.	poletni tabor čete	še hujša skrivnost ;)	četa

- **Velika zbiralna akcija starega papirja** – Prvo zbiranje je mimo in zbrali smo kar 2.600 kg starega papirja, kar je super začetek! Zahvalila bi se vsem, ki so pomagali in prispevali po svojih najboljših močeh. Seveda pa verjamem, da se star papir ponovno nalaga v kakšnem kotu hiše in že čaka, da ga ponovno odneseš k skavtom in nam tako pomagaš. Tokrat bomo zbirali papir 8. in 9. februarja in ves zbran denar bo namenjen novemu šotoru. Pomembna novica je tudi to, da če imaš doma že preveč starega papirja in ne moreš čakati na omenjen datum, lahko star papir prineseš že prej in ga bomo mi spravili za tebe. Računamo nate! Petra Hribar, Vztrajna piranja

Kaj pa ti narediš s starim papirjem?

Skavti bomo tokrat zbirali denar za nov šotor!

Hvala. Skavti Kamnik 1

Duhovna misel za januar

Mnogi so prepričani, da je ubožstvo najpomembnejše v duhovnosti sv. **Frančiška Asiškega**.

Pa ni tako. V središču je bratstvo.

To je izpostavil tudi **papež Frančišek** v svoji poslanici za dan miru, 1. januarja 2014, kjer naravnost pove, da tam, kjer ljudje živijo kot bratje in sestre, ni revščine, ni preprirov in ni vojn. Vabi nas, da bi bili tudi v naših družinah in skupnostih povezani tako, da bi drug v drugem prepoznavali brata in sestro.

Kristus je postal naš **Brat**, nam enak in je delil z nami revščino in trpljenje, da bi znal tudi človek čutiti z drugim človekom. Ko iščemo **Boga**, je namreč edina pot do **Drugega** preko drugega.

p. Mari, duhovni asistent stega

Zgodilo se je ...

- **Imamo novo članico Mamutovega tropa** – Po dolgem uživanju pri mamici je 6. januarja v jutranjih urah na svet prijel naš najmlajši mamutek – deklica **Mila**, velika kar 54 cm in teža 3.710 g! Presrečnima staršema, kači Kaji, **Sari Podbrežnik**, in ptiču Čilu, **Lenartu Podbrežniku**, od srca iskreno čestitamo, družinici pa želimo vse najboljše! *Tomi Tomšič*
- **Predstavitve Mladinskega sveta Kamnik – MSKA** – 26. 12. je v sklopu decembrskega dogajanja v Kamniku Mladinski svet Kamnik pripravil večer predstavitve mladinskih društev iz Kamnika, na katerem smo kot člani MSKA sodelovali tudi skavti. Pripravili smo namizne igre za vse udeležence in skupaj z mladimi iz Kamnika ob imprologi, decembrskih dobrotah in druženju preživeli lep večer. Naš četovodja **Leon** se je celo udeležil tekmovanja v jedenju palačink. *Urška Pevec, Prirčna mačka*

Skavtski udeleženci na prireditvi, Leon na tekmovanju in njegova izjava po tekmovanju: »Palačinke so bile«. *Fotograf: Petra Hribar, Vztrajna piranja*

- **Klan A je to ..?! v kinu** – V petek, 27. 12. 2013, smo se klanovci odpravili na dolgo in naporno pot ... v Tuš planet Kranj. V ne tako poznih večernih urah smo se izpred skavtske sobe odpravili na pot proti Kranju. Radovedni in polni pričakovanj smo si ogledali film *Hobit: Smaugova pušča*, ki pa nas je vse presenetil z zanimivo zgodbo in vsemi svojimi neverjetnimi uprizoritvami Tolkienovega sveta, kakršnih do sedaj še nismo videli. Čeprav je bil eden izmed najbolj pričakovanih in najbolje ocenjenih filmov leta 2013, to ni bil naš razlog za ogled. Za drugi del *Hobita* smo se odločili, ker se klanovci že nekaj časa ukvarjamo s projektom *Zaklad iz zagat*, ki pa letos nosi temo Tolkienovih knjig, med katere spada tudi *Hobit*, in z ogledom tega filma smo se premaknili v fantazijski svet pustolovščin, podobnih tistim, ki jih želimo prikazati na letošnjem *Zakladu iz zagat*. *Larisa Anžel, Pozitivna mačka*

V objektivu – Poglej drugače – razstava skavtskih jaslic 2013

Letos se je klan ponovno odločil, da zaradi lanskoletnega navdušenja spet izzove celotni steg k projektu Jaslice 2013 z naslovom: *Poglej drugače*. Letos smo skozi jaslice želeli prikazati različne slovenske dežele. Postavljavci jaslic so za gradbeni material lahko uporabili izključno naravne oz. reciklirane materiale, ki so morali biti na dežju kolikor-toliko vodoodporni. Navodila smo na srečanju stega predstavili vsem vejam. Nato je sledil čas, v katerem so se pri postavljanju jaslic vse starostne skupine trudile po svojih najboljših močeh. Kot se običajno vse prelaga na zadnje trenutke, smo tudi mi svoje unikatne jaslice postavili v zadnjem tednu pred božičnim večerom.

Ob koncu otroške polnočnice je **Miha** vse prisotne povabil na otvoritev razstave jaslic na frančiškanskem vrtu. Tam smo obiskovalcem postregli z vročim čajem in odličnimi piškoti, ki so jih spekli naši nadobudni volčiči. Po odzivih na kraju dogodka so bili ljudje pozitivno zelo presenečeni. Akcijo smo ponovili še po polnočnici ob polnoči, nato pa se utrujeni, a z žarom v očeh vrnili v svoje domove. Projekt je letos ponovno zelo dobro uspel. *Klan A je to ... ?!*

Vse skupaj lahko najbolje povzamemo z besedami naše klanovke: »Zelo zabavno je bilo ustvarjati jaslice, ki se razlikujejo od klasičnih vsakoletnih domačih jaslic. Čeprav smo v njih vložili več dela, se je naš trud poplačal z žarečimi obrazi obiskovalcev«. *Larisa Anžel, Pozitivna mačka*

Jaslice klana predstavljajo Gorenjsko – dolino Vrata. Figure so res skavtske – narejene so iz polen.

Jaslice krdela se dogajajo v edini jami na svetu, skozi katero vozi vlak :).

■ **Jaslice BB – bobrov in bobrovk (6–7 let)** – Naša kolonija ni dolgo razmišljala, katero od ponujenih regij bo vzela – Barje in mostiščarji se je voditeljicama bobrov in vevericama **Tik tak** in **Bim bam** zdela prava izbira, ker imamo radi vodo in les. Vsekakor pa so starši tudi resno pristopili k naši nalogi in nam priskrbeli podlago (palette), da smo zadostili višini, širini in dolžini podstavka.

Nato smo se na srečanju v novembru zmenili, da vsak bobrček doma naredi svojega bobra (iz plastelina, fimo mase, das mase, gline ...) – glavno navodilo je bilo, da bo zdržal vse morebitne vremenske razmere (dež, sneg, veter, sonce, mraz ...). Nekateri bobrčki pa so dobili še posebno nalogo, da so izdelali sveto družino (**Marijo**, **Jožefa** in dete **Jezusa**) ter angela, ki je oznanil svetu veselo novico. Ustvarjalnost je bila res neomejena in tako so na decembrsko srečanje prihajali veseli bobrčki s svojimi izdelki.

Ker pa smo vsi zelo radi zunaj, so otroci skupaj s starši na sprehodu po naravi nabrali veje in prinesli velik kup iz katerega smo potem oblikovali bobrišče. Za leseno votlino je poskrbela voditeljica **Darinka**.

Uredili smo še okolico bobrišča (grmovje, mah, kamni, storži, voda ...) in tako so bile naše jaslice skoraj gotove. Bobre smo razporedili po bobrišču, na sam sveti večer pa smo dodali še sveto družino.

Vsekakor smo ponosni na naše jaslice in veseli vseh pohval in tudi nagrade, ki smo jo prejeli ob zaključku projekta (26. decembra). Upamo, da bo razstava jasic tudi drugo leto. Trden jez! *Veliki bober* Keo

Jaslice bobrčkov so postavljene v bobrišče na Ljubljanskem barju.

Voditelji so jaslice postavili v Sečoveljske soline.

- **Jaslice VV – volčičev in volkuljic (8–10 let)** – Starejši volčiči in volkuljice smo imeli posebno srečanje, kjer smo izdelovali jaslice. Naš navdih je bila Postojnska jama: jamo smo naredili iz posebne pene, figurice pa smo narisali na kamne: **Jožefa**, **Jezusa** in **Marijo**, pa tudi človeške ribice in vlakec iz Postojnske jame. Dodali smo še mah, tire za vlak in svečke in naša jama je bila gotova!

Naša volkuljica **Katarina** je o dogodku povedala: »Delanje jaslic s SSVV je bila najboljša stvar letos!« *Volčiči*

- **Jaslice IV – izvidnikov in vodnic (11–15 let)** – V četi, kot po domače rečemo naši starostni skupini, imamo štiri vode in vsak vod je izdelal svoje jaslice. Vsi so si za svoje okolje izbrali Gorenjsko, vendar vsak na drugi mikrolokaciji ;). Ker je vsak vod pristopil tudi s svojimi inovativnimi in ustvarjalnimi pristopi, smo pripravili štiri zelo raznolike uprizoritve božičnega večera. *Tomi Tomšič, Napredni eko sokol*

- **Jaslice voda Pum (6 punc)** – Pume smo izbrale gorenjske jaslice. Figurice smo izdelale iz stiropornih kroglic, plastičnih lončkov, starih oblek, akrilnih barv, pisanih žebličkov, umetnih oči, čopiča – **Jožetova** palica – in slamnatih las. Okolje smo izdelale iz treh stiropornih stožcev – Triglav, limone – otok, zobotrebca – blejska cerkev, polivinilne vrečke – jezero, mahu, kamenčkov, gajbic, črnega filca, zelenega filca, lesenih palčk. Naša edinstvena posebnost sta limona – otok – in zobotrebec – cerkev. Pri tem smo se zabavale in super počutile! S skupnimi močmi zapisale Pume

- **Jaslice voda Aligatork (6 punc)**

Ker Kamnik 1 ima super klan od njih izziv nam je bil zadan. Jaslice smo postavljali veselo, **Marijo** naredili smo debelo. **Jožef** je bil čisto suh, **Jesušček** pa ne od muh. Figurice so bile čudovite, saj delale so jih aligatorke nabrite. Imele smo težave glede okolja, a ni splahnela naša dobra volja. Namesto jame nastala je dolina, po kateri tekla je reka fina. Kamniška Bistrica to je bila, aligatorka po njej je plavala.

Pesniški navdih dobila Ema Osolnik, Skrbna aligatorka, ob pomoči vseh Aligatork

- **Jaslice voda Mačk (5 punc)** – Naše jaslice so bile v večini iz plastike (kozarčki), papirja (oči, krila) in gline (**Jezušček**). Okolje naših jaslic je kmetija (kar kaže slovenski kozolec :)). Naši občutki ob izdelovanju jaslic: bilo nam je zabavno, vmes je bilo velikooooo zafrkancije, uživale smo ob ritmih glasbe, saj nam je delo hitreje šlo od rok :). Edine smo imele v jaslicah kozolec, saj je kozolec slovenska posebnost :D. *Ob sodelovanju vseh mačk zapisala Špela Poličnik, kulturnik v vodu Mačk*

- **Jaslice voda Orlov (10 fantov)** – Letos smo vod Orlov naredili jaslice na temo Blejskega jezera. Ko smo dobili navodila od klana, smo na vodovem sestanku razdelili delo. **Jožef**, **Marija**, **Jezus** in angel so bili narejeni iz gline, dva kralja iz plasten in tretji iz embalaže od kečapa, ovčke so bile iz vate, pastir pa iz ostankov na filtru sušilnega stroja. Štalca je iz lesa in obložena z makaroni. Na svoje jaslice smo ponosni, saj so veliko lepše kot lanske. *Ob sodelovanju vseh orlov zapisal Janez Jereb, kulturnik v vodu Orlov*

- **Jaslice SKVO – skupnosti voditeljev (21+ let)** – Voditelji očitno pogrešamo morje, saj smo naše jaslice postavili na slovensko obalo, v Sečoveljske soline, v katere smo, po skavtskem znajdi-se sistemu, preoblikovali kompostnik. Da nam deževje ne bi odneslo soli, smo jo priložnostno nadomestili z mivko, **Jezuščka** smo postavili v školjko, **Jožef** je dobil solinarjevo preobleko, na morju sta se zibali dve jadrnici, pozabili pa nismo niti na galebe in ovčke. Delo na jaslicah smo si porazdelili glede na naše ustvarjalne sposobnosti in domačo zalogo priročnega materiala. *Tomi Tomšič, Napredni eko sokol*

Jaslice voda Pum predstavljajo Gorenjsko v celoti, in sicer kot hribovito in gorato pokrajino.

Jaslice voda Aligatork so postavljene v dolino Kamniške Bistrice.

Jaslice voda Orlov pa se dogajajo kar na Blejskem otoku. Avtor vseh slik je Erika Klemenc, Ustvarjalna veverica

V koži skavtskega voditelja – Petra Hribar – volk Akela

V tokratni številki predstavljamo voditeljico z nedvomno najbolj nenavadno in edinstveno življenjsko izkušnjo. Lansko leto je namreč doživela svojevrstno življenje po *Knjigi o džungli*, saj je preživela tri mesece na volonterski medicinski odpravi slovenskih zdravnikov in medicinskih sester v Afriki. O tem smo poročali tudi v Mamutovih novicah, več o projektu ter misli in fotografije, ki so jih objavljali med odpravo, pa si lahko preberete na <http://zambija.blogspot.com>. Pogovarjali smo se z voditeljico volčičev, Akelo **Petro Hribar**.

Petra, bi nam za začetek pogovora lahko najprej na kratko predstavila svojo prehojeno skavtsko pot?

Moja pot se je začela na Homcu in to že zelo zgodaj. K volčičem so me sprejeli celo eno leto prej, kot je to običajno, torej že s sedmimi leti. V krdelu sem preživela štiri leta in potem še dve v četi. Sledila so štiri leta pavze, potem pa sem spoznala **Urško Kramar**, ki je bila takrat aktivna pri skavtih v Kamniku, in ki me je leta 2009 ponovno privabila nazaj v skavtske vode, tokrat tu, v Kamniku. Tisto leto smo šli s kamniškim klanom na poletni tabor na Roverway (vseevropski tabor popotnikov) na Islandijo. Po Islandiji sem preživela še tri leta v klanu, sedaj pa sem že drugo leto voditeljica volčičev.

Katero pa je bilo tvoje najlepše skavtsko doživetje?

Hmm, tako, ko pogledam nazaj, se mi zdi, da mi je v najlepšem spominu ostal en sicer skoraj povsem navaden dogodek, ko sem bila še pri volčičih. Za večerjo so nam voditelji ponesreči dali celo vrečo čokolina preblizu in nas nekako »predolgo pustili same«. Še ko nam je zmanjkalo mleka smo si v krožnike dotresali čokolino in ta je seveda postal ves suh in kepast, pa smo se še kar basali z njim. No, voditelji tega našega izziva niso sprejeli prav pozitivno in so nam zato podelili črne pike. Še isti dan smo zbrali tri črne pike in za kazen smo morali preteči kakšen kilometer in tako nekako »izgubljali kalorije«. Še danes, ko pomislim na ta dogodek, mi gre na smeh.

Sicer pa mi je vedno zelo lepo takrat, ko pogledam nazaj in se spomnim vseh veselih, navdušenih ter seveda tudi utrujenih obrazov. Takrat vem da je bilo vse to nekaj vredno, če ne že za njih, vsaj za »moje srce«.

Zdaj torej vodiš našo skoraj najmlajšo starostno skupino – volčiče, ki je, zanimivo, postala skoraj najmlajša istočasno, kot si ti postala Akela. Tiste jeseni smo namreč v našem stegu ustanovili tudi kolonijo bobrčkov. O njih smo se pogovarjali z njihovo voditeljico Eriko že v prejšnji številki, tebe pa prosim, da bi nam opisala dogajanje v krdelu?

Volčiči so večinoma stari 8 do 10 let, čeprav bolj kot na leta gledamo na razred. Tako so volčiči tisti skavti, ki so v 3., 4. in 5. razredu. V teh letih je še posebej pomembno, da otroci razvijajo svojo domišljijo, zato je vse naše dogajanje vezano na zgodbe iz *Knjige o džungli*, kjer sledimo dečku **Mavgliju**, ki ga je krdelo sprejelo za svojega. Iz zgodb se učimo vrednot, ki jih lahko povsem primerjamo s krščanskimi. V njih nastopa več med seboj enakovrednih likov (enako velja tudi za naše voditeljske vloge), ki so vsi pomembni za razvoj volčiča, vsak na svojem področju. To so: **Akela**, volk poglavar krdela, kača **Kaja**, ki razvija ročne spretnosti, črni panter **Bagira**, ki

Petra Hribar, Vztrajna piranja

razvija športno udejstvovanje, **Mavglijeva** mama **Mesua**, ki spodbuja duhovno rast in poštar ptič **Čil**, ki skrbi za našo informiranost in nudi vsestransko pomoč. Te vloge smo si razdelili voditelji, pri manjših pa nam pomagajo še popotniki na služenju. Poleg naukov, ki se jih naučimo iz zgodb, glavni liki dajejo volčičem tudi posebne naloge iz svojega področja, t.i. plene, s katerimi poskrbijo, da volčiči tudi sami nekaj storijo za osebni razvoj, ter jih tako nekako za nagrado peljemo na poletni tabor.

In ti si že od začetka v vlogi Akele?

Ne povsem. Že zadnje leto, ki sem ga preživela v klanu, sem bila zelo aktivna kot popotnica na služenju pri volčičih. Takrat je bila moja vloga **želva U**. Poleti 2012 pa je prišlo do skoraj popolne zamenjave voditeljev v krdelu. Iz klana smo postali voditelji volčičev **Lenart**, **Urška** in jaz in spomnim se, kako sva se na taboru voditeljev avgusta tistega leta pogovarjala s stegovodjem **Mihom**, ki je bil do takrat **Bagira**, kdo bodo bodoči voditelji v krdelu. Našteval je voditelje in vloge in v nekem trenutku je zmanjkalo tako voditeljev kot vseh glavnih vlog, razen **Akele**, in ne vem, zakaj se mi je zazdelo, da bom jaz najbrž ohranila kar vlogo **želve U**. Vseeno pa mi ni bilo jasno, kdo bo imel vlogo **Akele**, in takrat mi je povsem presenečeni povedal, da v tej vlogi vidi mene. No, in tako sem že od začetka »prave« voditeljske poti **Akela**.

Kakšno pa je tvoje voditeljsko delo v vlogi Akele in kaj poleg tega še počneš kot skavtska voditeljica?

Moja vloga in posledično tudi delo je bolj vezana na disciplino. Kadar je treba sem tista »ta tečna« in dam tudi kakšno kazen, ampak sem pa seveda tudi zelo prijazna :) in skrbim za povezanost krdela in da se v njem vsi dobro počutijo. Kot **Akela** dajem volčičem tudi plene, ki so vezani na njihovo oblikovanje značaja in nekakšen moralni razvoj otroka. V stegu pa od letos opravljam še vlogo organizatorke zbiralnih akcij papirja, tako da ne pozabite na naslednjo zbiralno, ki bo že 8. februarja :). Pomagam pa seveda tudi pri ostalih projektih, ki potekajo v stegu.

In zdaj o tvoji *Knjigi o džungli* – volonterski medicinski odpravi v Zambiji. Verjamem, da bi o vsem, kar se ti je zgodilo, lahko napisala knjigo, ampak žal tu nimava toliko prostora. Zdaj sta minila 2 meseca, odkar si se vrnila, in vtisi so se gotovo že nekoliko uredili. Če začneva na začetku, kaj ste počeli tam?

Naša ekipa je štela pet članov, dve zdravnici in tri medicinske sestre. V Afriki smo bili tri mesece, kjer smo prostovoljno pomagali v eni od tamkajšnjih bolnišnic, in sicer tako z delom v bolnišnici kot tudi na drugih področjih, ki niso bila neposredno povezana z medicino. Tako smo, na primer, na novo prebarvali nekaj oddelkov, ki so bili že močno dotrajani.

Še prej pa smo eno leto zbirali denar, s katerim smo nakupili točno tisto opremo oz. pripomočke, za katere se je izkazalo, da jih tamkajšnja skupnost najbolj potrebuje, saj tam nimajo praktično ničesar in je potrebno zelo dobro razmisliti, čemu nameniti denar.

Tudi zdravnikov in medicinskih sester je zelo malo. V bolnišnici lahko skrbi ena sestra tudi za 40 ali več bolnikov! Če zmanjka postelj, ležijo bolniki kar po tleh.

Kakšno pa je življenje v Afriki?

Težko je o vsem povedati nekaj res na kratko, saj je Zambija en čisto drugi svet ... Moram priznati, da nam je bilo prvi mesec kar težko dojeti, kako vse to tam funkcionira, potem pa smo se počasi navadili njihovega načina dela in razmišljanja.

V Zambiji živi 12 milijonov ljudi, kar 60 % od dela zmožnih pa je brezposelnih! Ti postopajo po cestah in iščejo priložnostno delo, s katerim bi zaslužili vsaj kaj drobiža. Ker nimajo nobenih upov, da bi si dolgoročno kaj ustvarili, živijo dobesedno za to, da preživijo danes in ne razmišljajo o tem, kaj bo jutri. Takšnega načina razmišljanja starši naučijo tudi otroke in tako se potem zgodi, da tudi tisti redki, ki se jim ponudi priložnost, da bi si kaj ustvarili, ali kadar dobijo kaj več denarja, ne znajo z njim ravnati in takoj vse zapravijo. Zato tudi večino trgovin in podjetij v Zambiji vodijo priseljenci. Podjetij, kjer bi bili na vodstvenih položajih avtohtoni Zambijci, je zelo malo. Večinoma opravljajo samo najnižja dela. Ampak moram pa poudariti, da so kljub pomanjkanju prav vsi zelo prijazni in ti vedno priskočijo na pomoč.

Močno je prisoten tudi alkoholizem, saj mnogi v alkoholu utapljajo svoj brezizhoden položaj ali pijejo celo zato, da ne čutijo lakote. V zvezi s tem pa je zanimivo, da se tisti, ki se opredeljujejo za prave kristjane, običajno povsem odpovejo uživanju alkohola. Skozi njihovo dožemanje krščanstva je to dvoje nezdržljivo. Povsem drugače torej kot pri nas. Je pa njihovo verovanje zelo raznoliko. Prisotne so najrazličnejše krščanske ločine, prepredene s tradicionalnimi verovanji, in ljudje zelo prosto prehajajo od ene k drugi, ob tem pa so tudi zelo strpni drug do drugega.

Najbrž ob besedi Afrika večina od nas dobi asociacijo na džunglo in okrogle kolibe, narejene iz blata in slame. Kako zelo se motimo :)?

V Zambiji je savansko podnebje, kar pomeni, da ni nikjer ne džungle, ne deževnega pragozda, samo savana. Na podežlju reveži res živijo v hišah, zgrajenih iz blata oz. kravjeka in pokritih s slamo, so pa neverjetno dobro izolirane. Kljub veliki vročini zunaj so znotraj precej hladne. Se pa tudi na podežlju že pojavljajo hiše iz

opeke. Te si lahko privoščijo tisti, ki imajo več denarja. Pravih mest je v Zambiji zelo malo, ljudje živijo večinoma razpršeni po savani po podežlju, kjer jim že bencinska črpalka in ob njej trgovina, pošta in policijska postaja pomenijo malo mesto.

Ključni vzrok za revščino v Zambiji je ta, da država nima naravnih bogastev in tako se posledično država ni mogla razvijati. Mi smo naše bivanje nekoliko podaljšali še z izletom v Namibijo in Bocvano, ki pa sta bistveno bolj razviti državi, povsem na našem nivoju. Ker so tam pogoji za življenje bistveno boljši, ker imajo ljudje službe, je tudi način razmišljanja drugačen, saj imajo ljudje možnost za dolgoročno razmišljanje in načrtovanje svojega življenja. To se pozna tudi v prisotnem načrtovanju družine. Bocvancev in Namibijcev je vsakih komaj 2 milijona! V državah, ki sta obe približno podobno veliki kot Zambija in mnooogokrat večji od Slovenije (za občutek: Bocvana 29-krat, Namibija 41-krat, Zambija 37-krat, op. ur.). V Zambiji pa imajo ženske tudi po 10 otrok.

Najbolj ... (dodaj po želji) spoznanje iz Afrike?

Spoznanj in izkušenj je bilo res milijon ... Morda še najbolj razmišljam o tem, kako zelo krivično je včasih življenje na Zemlji. Kako zelo pomembno je, kje se rodiš in kakšno življenje boš imel in kako to Bog razporeja. Kako Bog določi oz. kakšne ima »kriterije«, da mi živimo tu in kako da neka oseba živi tam ... Še najbolj žalostno od vsega pa se mi zdi, da večina od njih nikoli ne bo mogla razviti svojih talentov. Lahko, da so se rodili s krasnimi talenti, ampak jih enostavno nimajo možnosti razvijati. Pomembno je zgolj preživeti. Zato sem veliko premišljevala o svojih talentih in kakšen dar imam, da jih imam možnost razvijati. Prav tako sem dobila tudi željo, da nihče ne bi zapravil možnosti razvoja svojih talentov, če jo ima.

Kaj pa kadar nisi skavt? Kaj počneš takrat?

Trenutno imam preveč idej in jih rajši ne bom naštevala :) Morda ti kdaj povem, če se je katera od njih uresničila :). Tudi hobijev imam cel kup, a tudi ti pogosto pridejo in grejo. Niso pa to ne vem kako razkošne zadeve. Čas si rada skrajšam z drobnimi malenkostmi, tako da preberem kakšno dobro knjigo ali bližnjim spečem kakšen posladek. Tudi drobne malenkosti so lahko pomembne malenkosti. Sicer pa sem absolventka visoke šole za zdravstveno nego in upam, da bom nekega dne postala dobra diplomirana medicinska sestra, tako da je pisanje diplome trenutno na prvem mestu.

Naj te za zaključek samo še vprašam, če imaš morda kakšno misel, ki te v življenju posebej navdihuje in bi jo podelila z nami?

Verjetno se mi je prav v Afriki izoblikovalo spoznanje, da sem jaz lahko en nasmejan človek okrog množice kislih obrazov, ki jim odpiram oči, da pri nas vseeno ni vse tako zelo grozno. S tem jim lahko vlivam optimizma in motivacije, da grejo naprej in jim s tem skušam malo polepšati življenje. Saj je seveda tudi meni kdaj težko, ampak, če se le da, se trudim ohraniti nasmech.

Petra, dolgo časa sva se pogovarjala, pa sva najbrž razkrila samo en res majhen delček tvoje *Knjige o džungli*. Morda pa kdaj kaj več preberemo v kakšni *Knjigi iz savane* izpod tvojega peresa ;). Hvala za pogovor! Tomi Tomšič, Napredni eko sokol